

Roma stadfester synet – nummer sytten

Den endelige utsiktingen av de 144 000: Den profetiske prøven ved dyrets bilde

Jeff Pippenger
2024-09-24

De som er kalt til å være blant de hundre og førtifire tusen, er nå i sin siste siktingsprosess, og denne prosessen er en prøvelsesprosess som er basert på dannelsen av dyrets bilde. Prøvelsesprosessen begynner med Guds hus, for dommen begynner alltid med Guds hus, og deretter blir Guds andre hjord stilt overfor den identiske prøvelsesprosessen. Kanskje det mest betydningsfulle og viktige profetiske kjennetegnet ved dannelsen av dyrets bilde er at den finner sted to ganger: først i De forente stater, deretter i resten av verden. Profetisk betyr dette at dyrets bilde i verden er den endelige manifestasjonen av dyrets bilde, og derfor var enhver typifisering av dyrets bilde som kom før dyrets bilde i verden, ganske enkelt skyggen som typifiserte substansen.

Dommen begynte ved Guds hus den 11. september 2001. Denne datoen var blitt forutskygget av 11. august 1840, da engelen i Åpenbaringen 10 kom ned med en liten bok åpen i sin hånd. Da engelen i kapittel 10 kom ned, kunngjorde han at dommen over protestantismen da var i gang. Hvem Gud dømmer, advarer Han først, og bekreftelsen av Millers metode for å fastsette tid gav ytterligere tyngde til hans beregninger om dommen ved det annet komme. Prøvelsen av protestantene var i gang fra 11. august 1840, og innen 1844 var protestantene blitt Roms døtre. Perioden fra 1840 til 1844 er et forbilde på perioden fra 11. september 2001 og frem til den snart kommende søndagsloven.

Disse to periodene ble også framstilt fra Jesu dåp, da Den Hellige Ånd steg ned, og fram til korset. Disse tre periodene ble alle forbildet ved de hundre og tjue årene som ble tilmålt verden før syndfloden, fram mot flommen. Det finnes alltid et advarselsbudskap som identifiserer dommen over den særlige historien. Det finnes hellige historier som også omtaler denne særlige perioden i de siste dager.

Noah forkynte i hundre og tjue år, og deretter kom flommens dom. Kristus forkynte i ett tusen to hundre og seksti dager, og deretter kom korsets dom. Johannes Døperens advarselsbudskap ble utrustet med kraft ved Kristi dåp, og deretter ble Jesus ledet ut i ørkenen i førti dager. Disse førti dagene, og de påfølgende tre prøvene ved slutten av de førti dagene, lærer at når budskapet blir utrustet med kraft, slik det identifiseres ved nedstigningen av et hellig symbol, slik som Den Hellige Ånd ved Hans dåp, og nedstigningen av begge englene i Åpenbaringen kapittel ti og atten, er en prøvelsesprosess i gang. Når det guddommelige symbolet kommer ned, blir domsbudskapet som forkynnes for dem som da er gjenstand for dom, utrustet med kraft, og den særlige gruppen som blir dømt, befinner seg da i en bestemt periode som først ender med prøvetidens avslutning.

Jesu linje identifiserer to perioder med vitnesbyrd. Den første var Hans personlige vitnesbyrd i tolv hundre og seksti dager, deretter Hans vitnesbyrd i sine disiplers nærvær i ytterligere tolv hundre og

seksti dager, inntil Stefanus ble steinet.

«Så sa engelen: 'Han skal stadfeste pakten med de mange i én uke [sju år].' I sju år etter at Frelseren tiltrådte sin gjerning, skulle evangeliet forkynnes særlig for jødene; i tre og et halvt år av Kristus selv, og deretter av apostlene. 'Midt i uken skal han gjøre slutt på slaktoffer og grødeoffer.' Daniel 9:27. Våren år 31 e. Kr. ble Kristus, det sanne offer, ofret på Golgata. Da ble forhenget i templet revet i to, som viste at offersystemets hellighet og betydning var opphørt. Tiden var kommet da det jordiske offer og grødeoffer skulle opphøre.»

«Den ene uken — sju år — endte i år 34 e.Kr. Da beseglet jødene endelig sin forkastelse av evangeliet ved steiningen av Stefanus; disiplene, som ble spredt ved forfølgelsen, «drog omkring og forkynte ordet overalt» (Apg 8:4); og kort tid etter ble Saul, forfølgeren, omvendt og ble Paulus, hedningenes apostel.» Slektens håp, 233.

Noahs, Kristi, millerittenes og de hundre og førtifiretusens linje vitner alle om en tidsperiode da en bestemt målgruppe blir prøvet ved et advarselsbudskap. Budskapets bemyndigelse markerer begynnelsen på en prøvetid, som i sin tur ender med avslutningen av denne målgruppens nådetid. I Jesu profetiske linje identifiseres to vitneperioder. Disse to vitneperiodene er et forbilde på de to advarselsbudskapene som er framstilt ved engelen som steg ned den 11. september 2001, og som oppfylte Åpenbaringen 18:1–3, og som deretter ble fulgt av den andre røsten i vers fire og videre i kapittel atten.

«Så i det siste verket til advarsel for verden blir to tydelige kall rettet til menighetene. Den annen engels budskap lyder: 'Falt er Babylon, den store by, falt er den, fordi hun har latt alle folkeslag drikke av vinen fra hennes horeis vredesvin.' Og i det høye rop i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: 'Gå ut fra henne, mitt folk.'» Review and Herald, 6. desember 1892.

Den første perioden er dommen som begynner med Guds hus, og deretter, ved den snart kommende søndagsloven, begynner den andre domsperioden med advarselen om å komme ut av Babylon. Kristi linje fra Hans dåp til korset representerer 11. september 2001 frem til søndagsloven i De forente stater, og perioden fra søndagsloven i De forente stater inntil det punkt da hver nasjon blir tvunget til å godta søndag som den globale tilbedelsesdagen, er den perioden som avsluttes når den aller siste nasjon underkaster seg.

Perioden begynner med søndagsloven i De forente stater og ender når den siste nasjon bøyer seg for pavemakten. Begynnelsen på den andre perioden markerer slutten på den første perioden, og begge har søndagslover som tidligere er blitt forbilledlig framstilt i Romas vitnesbyrd. Den første søndagsloven, i året 321, ble tilveiebrakt ved det hedenske Romas myndighet. Søndagsloven som ble tilveiebrakt ved pavekirkens myndighet, er representert ved året 538. Søndagsloven i De forente stater er 321, og søndagsloven som blir håndhevet overfor den siste nasjon, er 538. Søndagsloven i De forente stater markerer ankomsten av advarselsbudskapet, som deretter blir forkynt ved banneret som bestod av Israels utstøtte.

Det veimerket er året 321, og det markerer begynnelsen på perioden med prøvelsen av enhver nasjon i spørsmålet om søndagen. Den perioden ender når den siste nasjonen bøyer seg for Roma,

og denne hendelsen ble forbilledliggjort ved veimerket år 538. Perioden fra 321 til 538 ble forbilledliggjort ved perioden fra korset til Stefanus' steining. Mens Stefanus ble steinet, så han Kristus stående i den himmelske helligdom, som et forbilde på når Mikael står fram ved avslutningen av menneskenes nådetid.

11. september 2001 markerer ankomsten av advarselen i de tre første versene i kapittel atten, og den ble markert ved den forutsigelsen som ble fremsatt av profetinnen Ellen White, som sa at når New York Citys store bygninger blir lagt i grus ved et berøring fra Gud, da ville nettopp disse tre versene bli oppfylt. Den ble også markert ved Patriot Act, som var et tegn for dem som var villige til å se; at prinsippet i engelsk rett, som hevder at en person er uskyldig inntil skyld er bevist, ble satt til side for romersk rett, som hevder at en person er skyldig inntil uskyld er bevist.

Patriot Act markerte begynnelsen på dommen over laodikeisk syvendedagsadventisme. Denne perioden avsluttes ved søndagsloven i De forente stater. De laodikeiske syvendedagsadventistene som med hell kommer gjennom denne siktingsperioden, skal deretter forkynne advarselsbudskapet i kapittel atten, vers fire, som ender med den siste nasjonen som bøyer seg for Roma. Denne perioden begynner med søndagsloven i De forente stater og ender med den endelige søndagsloven.

Hvis vi misforstår det faktum at det finnes to bilder av dyret som blir identifisert på grunnlag av mer enn to vitner, da vil vi misforstå det arbeidet som er fremstilt ved de første tre versene i Åpenbaringen kapittel atten, som begynte i 2001, og det arbeidet som begynner i vers fire i kapittel atten.

Når vi anvender søster Whites direkte identifikasjon av nedstigningen til engelen i Åpenbaringen atten i 1888, og hennes plassering av den samme engelen i fremtidig tid, finner vi at 1888 er et forbilde på 2001. Engelen i Åpenbaringen, som opplyser jorden med sin herlighet, steg ned ved møtene i Minneapolis i 1888, og gjorde det igjen da de store bygningene i New York City falt sammen.

Perioden fra Kristi dåp til korset, og perioden fra 11. august 1840 til 22. oktober 1844, og perioden med Noas ett hundre og tjue år utgjør tre vitner om en domsperiode. 1888 utgjør et vitne om åpenbarelsen av det opprør som ble nedtegnet ved møtene i Minneapolis, og Noah identifiserer borttagelsen av Den Hellige Ånd fra dem som forkastet budskapet. Opprøret blant dem som levde før vannflommen, så vel som opprøret blant menighetens ledere i 1888, samsvarer begge med historien om Korah, Datan og Abiram i Mose historie, som engelen fortalte søster White ble gjentatt i Minneapolis.

Tiden fra Patriot Act til søndagsloven i De forente stater representerer prøvetiden for laodikeisk syvendedagsadventisme. Opprøret mot advarselsbudskapet som kunngjør deres dom, identifiserer Den Hellige Ånds tilbaketrekning, og dermed utgytelsen av en kraftig villfarelse over de ugudelige dårlige jomfruene i den historien. Fokus for opprøret er den utvalgte budbæreren, slik han er fremstilt ved Noah, Moses, eldste Jones og Waggoner, og naturligvis søster White. Opprøret mot advarselsbudskapet og budbæreren i den historien er basert på «oljen» i historien i lignelsen om de ti jomfruene.

De som frembærer advarselsbudskapet, gjør det fordi de har «olje», som også er advarselsbudskapet. Skjellet mellom de to klassene frembringes derfor ved den rette anvendelsen av de reglene for profetisk fortolkning som ble antatt av dem i den første og den andre engels bevegelse, fremstilt som Millers fortolkningsregler, og også de reglene for profetisk fortolkning som ble antatt av den tredje engels bevegelse.

Prøven som fremstilles som «dannelsen av dyrets bilde», må derfor være en prøve i forbindelse med hvordan dyrets bilde dannes i Guds profetiske Ord.

Fra Patriot Act i 2001, som var forbilledliggjort ved Blair-loven i 1888, som var forbilledliggjort ved Uavhengighetserklæringen i 1776, som var forbilledliggjort ved Kristi dåp, som var et forbilde på 11. august 1840, støtter alle sannheten om at dommens prøvelsesprosess begynner med et advarende budskap utrustet med kraft, som må tas fra engelens hånd og deretter etes.

Den profetiske læren som identifiserer Amerikas forente stater som røverne av ditt folk, sammenblander ved sin logikk flere punkter, og nettopp disse punktene er ofte de mest direkte bevis tekstene for å fastslå elementer i dannelsen av dyrets bilde. En måte å illustrere det forhold at denne prøven er av profetisk karakter, er å anvende profetiens grunnleggende regler for å påvise en sannhet som bare forstås dersom man godtar Roma som symbolet representert ved røverne av ditt folk.

Denne illustrasjonen er hentet fra de fem historielinjene innen adventismen, hvor det oppstod en strid om Roma som symbol. Vi befinner oss nå i den siste, eller sjette, av disse stridshistoriene, og striden nå er identisk med den striden som er fremstilt på 1843-kartet.

Det er lett å se denne sannheten dersom du anvender de profetiske reglene korrekt. En profetisk regel som må brukes, er at symboler har mer enn én betydning, og den betydningen de har i et avsnitt, må fastslås ut fra avsnittet. Den syriske kongen, Antiochos III Magnus, oppfylte slaget i vers ti i det ellefte kapittel av Daniel, og han oppfylte slaget ved Rafia i vers elleve og tolv, og han oppfylte slaget ved Panium i vers femten. Den millerittiske striden, slik den er fremstilt på 1843-kartet, var at det falske protestantiske syn identifiserte at «røverne» var Antiochos Epifanes, samtidig som det også fastholdt sannheten om at «røverne» var et symbol på Roma.

Vers ti til femten ble først oppfylt i historien om Antiochus III Magnus, så disse versene, og den påfølgende historiske gjentakelsen av disse versene, gir to vitner til oppfyllelsen av disse versene i de siste dager; for alle profetene talte mer direkte om de siste dager enn om de dager de levde i.

Sammen med den fastsatte regelen om hvor en profets vitnesbyrd skal anvendes, har vi også Søster White, som direkte nedtegnet at «mye av den historie som har funnet sted i oppfyllelsen av denne profetien [Daniel kapittel elleve], vil bli gjentatt.» Antiochus III Magnus representerer De forente stater som det pavelige Romas stedfortredende hær. Protestantene hevdet at røverne hadde vært et forbilde på en annen Antiochus, mens millerittene visste at det var Roma. For tiden identifiserer den ene siden De forente stater som røverne, og den andre siden holder fast ved den grunnleggende sannhet.

Dersom den regelen som fastslår at symboler har mer enn én betydning, og at betydningen skal bestemmes ut fra den sammenhengen der de brukes, da identifiserer forståelsen av De forente stater som røverne seg parallelt med protestantenes identifikasjon av Antiokus som røverne; men nå er Antiokus et symbol på De forente stater i de siste dager.

Sammenhengen i avsnittet retter seg direkte mot spørsmålet om hvilken makt som opphøyer seg selv for å stadfeste synet; derfor er det berettiget å legge vekten på dette forhold. Dette er berettiget ved mange vitner, for de øvrige historiske linjene i en strid om Roma som symbol identifiserer det samme forhold. Dette forhold er at de som står på feil side i saken, uten unntak identifiserer De forente stater på Romerrikets plass. Men dersom du ikke er villig til å godta at symboler har mer enn én betydning, eller dersom du tror at de har det, men ikke er tilstrekkelig øvet til å ha full tillit til regelen, vil det være praktisk talt umulig for deg å følge den logikken som nå skal anvendes.

Enhver makt med to horn representerer Amerikas forente stater i de siste dager. Frankrike er den todelte makten som fremstilles ved Sodoma og Egypt. Islam er også et forbilde på Amerikas forente stater, for Amerikas forente stater er den falske profet i forhold til pavemakten, som er Jesabel. Amerikas forente stater er Salome i underkastelse under Herodias. Bileam er også et symbol på en falsk profet, selv om hans historie er mer sammensatt enn ganske enkelt å være en falsk profet.

Bileams profetier, som ble nedtegnet etter at han hadde velsignet Israel tre ganger, er på ulike måter knyttet til islam. Eselet er et symbol på islam, og man kan ikke holde det talende eselet utenfor en fortelling om Bileam. De vise menn fra Østen, som kom for å tilbe Jesusbarnet, ble ledet av Bileams profetier. Islam av de tre veropene i Åpenbaringen kapittel ni representerer den falske profeten Muhammed.

Dersom du forstår at symboler har mer enn én betydning, vil du uten tvil også forstå at mange sannheter er så viktige at de blir fremstilt ved en rekke forskjellige symboler. Symbolet som etablerer synet, er et symbol på Roma, og derfor er det åpenbart at Roma ville være et hovedtema gjennom hele Bibelens profeti. Et klassisk og veletablert symbol på Roma er kongen i nord i Daniel kapittel elleve. Kongen i nord, som går sin ende i møte uten at noen hjelper ham, er den pavelige makt, den romerske kirke, paven i Roma, syndens menneske.

I Uriah Smiths strid ble det hevdet at kongen i nord i vers trettiseks var Frankrike, og at kongen i nord i vers førti var Tyrkia. Både Frankrike og Tyrkia er symboler på De forente stater i ulike sammenhenger, men slik det var med protestantene, og slik det er i dag, forkastet han i Smiths strid sannheten om at kongen i nord er et symbol på det moderne Roma, og hevdet at symbolet på Roma var fremstilt ved et symbol på De forente stater i nasjonen Frankrike, og igjen at symbolet på Roma var et symbol på De forente stater slik det var representert i nasjonen Tyrkia.

Sammenhengen inneholder nå tre linjer: millerittisk historie, Uriah Smiths historie og her og nå. I hver av disse illustrasjonene finnes det en strid om et symbol på Roma, som feilaktig anvendes på grunn av en misforståelse av Roma som et symbol på De forente stater.

Striden om «det daglige» i Daniels bok opprettholder nettopp den samme betoningen av å argumentere mot sannheten angående et symbol på Roma, selv om det finnes noen viktige nyanser i denne historien.

Logikken i Uriah Smiths profetiske modell førte hans etterfølgere til å feilanstende den sjette plage i kapittel seksten i Åpenbaringen. Et hovedproblem i Smiths anvendelse av kapittel seksten, bortsett fra hans forsøk på å anvende alt bokstavelig, i en periode da alt skal anvendes åndelig, var hans manglende evne til å se den særskilte strukturen i den trefoldige forening av dragen, dyret og den falske profet. Ved å erstatte symbolenes sanne betydning med betydninger fra en privat tolkning utelukker Smiths logikk muligheten til å erkjenne hvordan den trefoldige forening dannes, og hvordan den dannes er «den store prøve for Guds folk, ved hvilken deres evige frelse skal bli avgjort.»

Feilanstendelsen av symbolene på Roma er et forsøk fra Satan på å hindre Guds folk i de siste dager fra å se ikke bare det moderne Roma, men også hvordan det moderne Roma blir dannet. Nødvendigheten av å erkjenne de profetiske kjennetegnene som er forbundet med sammenslutningen av De forente nasjoner, pavemakten og Amerikas forente stater, har evige konsekvenser.

I Daniels bok finnes det en særskilt prøve som understreker viktigheten av å erkjenne forholdet mellom disse tre maktene, og det finnes en annen særskilt prøve som understreker de samme punktene i Johannes' åpenbaring. «Det daglige» i Daniels bok ble av William Miller forstått som det hedenske Roma da han studerte 2 Tessalonikerbrev. Miller forstod ut fra beskrivelsen av det profetiske forholdet mellom det hedenske Roma og det pavelige Roma i 2 Tessalonikerbrev at ordet «det daglige» var et symbol på det hedenske Roma, og at ødeleggelsens styggedom derfor måtte være det pavelige Roma.

Det vi imidlertid understreker, er at forholdet mellom det hedenske Roma og det pavelige Roma i 2 Tessalonikerbrev er satt inn i en sammenheng som lærer at når og dersom man ikke forstår forholdet mellom disse to maktene, blir man rammet av kraftig villfarelse og går fortapt for evigheten.

Dette er den samme advarselen som i den sjette plage, hvor ikke bare dragen, som var det hedenske Roma i 2 Tessalonikerbrev, og dyret, som var «syndens menneske» i det avsnittet, men også i kapittel seksten har du den falske profet. Avsnittet understreker hvor viktig det er å erkjenne forholdet mellom maktene som utgjør det moderne Romas trefoldige union, som også er det moderne Babylon.

Striden om «det daglige» berører nøyaktig den samme endetidsstriden, men den utvider identifikasjonen av striden ved å tilføye hvor viktig det er å forstå forholdet mellom de tre maktene som utgjør det moderne Roma. Å nekte å se denne sannheten er å sikre seg selv en kraftig villfarelse som lønn.

I den nåværende kontroversen synes de som identifiserer Amerikas forente stater som røverne, å være ute av stand til engang å samtykke i en forståelse av hvorfor det ville ha betydning at

Amerikas forente stater gjentatte ganger fremstilles som underlagt den pavelige makten snarere enn som den pavelige makten selv. Enkel sunn fornuft erkjenner at den makten som kontrollerer forholdet i politikk, historie, ekteskap og bibelprofeti, anses som hodet, og hodet er det som opphøyer seg selv for å stadfeste synet og deretter faller.

Logikken som identifiserer De forente stater som røverne, er ute av stand til å anvende den historien som ble framstilt, og deretter oppfylt, fra 321 til 538. Symbolet på De forente stater må falle fra før «syndens menneske» skulle bli åpenbart. «Syndens menneske» blir åpenbart igjen i de siste dager, og før han blir det, må De forente stater først falle fra.

Søndagsloven i USA identifiserer ikke USA som det moderne Roma; den identifiserer at den nasjonale undergang er kommet, og at USA fullstendig er blitt skilt fra rettferdigheten. Det moderne Roma som blir åpenbart når USA faller fra ved søndagsloven, er pavemakten, som da og der nettopp erobret sin allierte, den falske profet.

«Det daglige» i Daniels bok og dets forhold til William Millers budskap, og betydningen av at Millers forståelse var utledet fra 2. Tessalonikerbrev kapittel to, og advarselen om å bevare sine klær i den sjette plage, identifiserer alle elementer fra disse stridsspørsmålene som berører nåværende spørsmål.

Advarselen i 2. Tessalonikerbrev kapittel to i de siste dager gjelder en gruppe som identifiserer De forente stater som et symbol, men nekter å la seg lede av det lys som omtaler De forente staters forhold til det pavelige Roma. Ved å gjøre dette vil de se forholdet ikke bare mellom det pavelige Roma og De forente stater, men også De forente nasjoner, dragemakten i Åpenbaringen kapittel seksten.

Som med Uriah Smith, A.G. Daniells og W.W. Prescott, som Søster White identifiserte som ute av stand til å resonnerer fra årsak til virkning, slik er det også med dem som nekter å la seg lede av retningen i Guds profetiske Ord i dets utdypning av forholdet mellom disse tre maktene i de siste dager.

I likhet med den første, den nåværende og Uriah Smith-kontroversene, fremviser kontroversen om forholdet mellom de tre maktene slik de er fremstilt i 2. Thessalonikerbrev og den sjette plage, en privat tolkning som peker på De forente stater, men nekter å se visse profetiske kjennetegn ved De forente stater som ville avsløre deres feilaktige oppfatning og muligens føre dem til lyset.

Etter 11. september 2001 oppstod striden om de fire insektene i Joel. Sannheten er at insektene representerte en progressiv åndelig tilbakegang i den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken ved innføringen av katolsk og frafallen protestantisk teologi. Igjen er den riktige anvendelsen av de fire insektene Roma, men den private tolkningen hevdet at det var islam, som er et symbol på en falsk profet, og derfor et symbol på De forente stater. Bud på bud taler stridsspørsmålene fra adventhistorien, som vi nettopp har behandlet, alle om den samme sannhet.

Den gale siden identifiserer, på grunnlag av fire vitner, røverne som De forente stater, og på grunnlag av to vitner er den gale sidens forståelse av De forente stater som et symbol uriktig. Guds kandidater i de siste dager til å være blant de hundre og førtifire tusen står nå i en profetisk prøve.

Det er ikke en prøve som fullbyrdes ved ganske enkelt å avgi sin stemme for denne siden eller den siden. Det er en prøve som bare i sannhet kan gjennomgå rett dersom de profetiske reglene anvendes korrekt. For at Løven av Judas stamme skulle vekke sitt folk i de siste dager til erkjennelsen av at de ikke studerer dypt nok, tillot Han at vranglærer ble innført.

Det forhold at et kjetteri oppstod innenfor denne bevegelsen, viser at vår personlige evne med hensyn til reglene for profetisk fortolkning er svakere enn den burde være. Roma stadfester synet, og synet om de siste dager er den endelige oppgang og undergang for kongen i nord. Denne «kongen» er også «syndens menneske», og «syndens menneske» er «lovløshetens hemmelighet» og «den lovløse». Han er antikrist, han er symbolisert som «røverne av ditt folk», og han er «hodet» for det moderne Roma.

«De som blir forvirret i sin forståelse av Ordet, som ikke ser betydningen av antikrist, vil visselig stille seg på antikrists side. Det er nå ingen tid for oss til å assimilere oss med verden. Daniel står i sin lodd og på sin plass. Daniels og Johannes' profetier skal forstås. De fortolker hverandre. De gir verden sannheter som enhver burde forstå. Disse profetiene skal være et vitnesbyrd i verden. Ved deres oppfyllelse i disse siste dager vil de forklare seg selv.» Kress Collection, 105.